

SENTÈNCIA 2001-50 DE 14 DE DESEMBRE DE 2001

ESTRANGERS. AUTORITZACIÓ DE SEJORN I TREBALL.

Renovació. Necessitat de residència efectiva i de treball estable al Principat. PRINCIPI DE CONTRADICCIÓ PROCESSAL. No lliurament de còpies de les enquestes policials i manca d'indefensió. REGLES SOBRE PROPOSICIÓ DE PROVA EN EL PROCÉS. És ajustat a la Constitució haver de proposar les de la part agent abans de conèixer la contestació a la demanda. PROVA EN LA SEGONA INSTÀNCIA. Testifical. Innecessarietat de la ratificació de documents. VALORACIÓ DE LA PROVA. Declaracions dels veïns de l'immoble. Consum dels serveis fixos de l'edifici.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Ministre de Finances i Interior, en resolució de 19 d'abril de 2000, va desestimar la sol·licitud de renovació de l'autorització de sojorn i treball formulada pel Sr. J.G.G. i contra la resolució esmentada va presentar un recurs de reposició que fou desestimat per acord del Govern de 23 d'agost de 2000, per quant l'interessat no resideix de manera efectiva al Principat ni hi desenvolupa una activitat laboral estable.

2.- Contra la primera de les resolucions, i abans que li fos notificada la segona, va presentar demanda, sol·licitant l'anul·lació de la resolució esmentada i posant en relleu, com ho havia fet en el recurs administratiu, que no li havia estat subministrat, abans de la demanda, el resultat de les enquestes policials que avalaven les decisions administratives. La Secció Administrativa de la Batllia va dictar la sentència núm. 2001-24, de 9 d'abril de 2001, desestimant la demanda i declarant ajustada al dret la resolució objecte del recurs.

3.- Contra la sentència de la Batllia va interposar un recurs d'apel·lació el Sr. J.G.G., que tingué entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 10 de juliol de 2001. En l'escrit sol·licita la proposició de proves denegades en la primera instància, addueix indefensió en la mesura que no va tenir coneixement de les dades de fet de l'expedient fins que el Govern va aportar els documents amb la contestació a la demanda i finalment fonamenta la petició d'anul·lació en la incorrecta valoració dels elements de prova que justifiquen la seva residència i treball al Principat.

4.- De l'anterior escrit se'n va donar trasllat a la representació processal del Govern, que el contestà el 26 de juliol de 2001, posant en relleu la innecessarietat de les proves, la no indefensió i la falta de prova de residència i treball efectiu al Principat per part del Sr. J.G.G.

5.- Les parts van presentar els seus respectius escrits de conclusions el 19 i 18 de setembre, quedant, tot seguit, les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència del Tribunal de Batlles confirma la resolució que va desestimar la sol·licitud de renovació de l'autorització de sojorn i treball formulada pel Sr. J.G.G. en considerar que no acredita ni una residència efectiva ni un treball habitual al Principat.

Com hem dit en la sentència 96-22, de 6 de juny de 1996, el que permet la renovació de les autoritzacions d'aquesta classe és no solament la residència efectiva en el territori nacional sinó el fet de tenir un treball estable, que constitueixen els pressupòsits de fet sobre els quals es va lliurar l'autorització de la que se'n demana la renovació.

La problemàtica en aquesta segona instància se circumscriu a analitzar si la sentència de la Batllia valora correctament les proves que la part apel·lant va aportar per tal de demostrar aquests pressupòsits.

Tercer.- No obstant, abans d'entrar en l'anàlisi citat cal resoldre l'al·legació d'indefensió que l'apel·lant reproduceix en aquesta instància, fonamentada en què ni en l'expedient ni en el tràmit de recurs administratiu se li va facilitar còpia de les enquestes policials que donen suport a la resolució recorreguda i en que, per tant, no va poder articular adequadament els seus arguments en la fase prèvia a la jurisdiccional, ni va poder formular la demanda amb tots els coneixements de fet imprescindibles per a la defensa de la seva posició.

Com recorda la mateixa sentència recorreguda, el Tribunal Constitucional, en sentència de 13 de març de 1997 (causa 96-9-RE) ha indicat que "la prohibició d'indefensió implica el respecte a l'essencial principi de contradicció, de manera que els contendents, en posició d'igualtat, disposin de les mateixes oportunitats d'al·legar i provar tot el que estimin convenient amb vista al reconeixement judicial de les seves tesis" i diu també que "la indefensió no es produeix constitucionalment si la situació en que es troba el ciutadà és resultat d'una actitud voluntàriament adoptada per ell mateix o bé li és imputable per falta de la necessària diligència".

En el cas analitzat, l'agent no ha demostrat la negativa de l'instructor de l'expedient a lliurar-li la informació necessària, cosa que podia fer si l'hagués demanat per escrit davant la negativa verbal. Però d'altra banda, el cert és que de conformitat amb la doctrina exposada, l'agent ha tingut coneixement de les enquestes de policia durant la tramitació de la primera instància processal i amb independència de que ha pogut contradir-les amb arguments en el tràmit de conclusions, ha pogut practicar la prova necessària per a la defensa del seu dret. Finalment, el fet de que en el nostre procés contenciós administratiu la part agent hagi de proposar la prova pròpia abans de conèixer la contestació de la demanda ha estat declarat ajustat a la Constitució en la sentència del Tribunal Constitucional en la sentència del Tribunal Constitucional de 17 de desembre de 1997 (Causa 97-1-PI).

Quart.- L'apel·lant, abundant en la seva posició d'indefensió, sol·licita que en aquesta segona instància es practiqui la prova testifical que fou denegada en la primera

per estimar-la el Batlle ponent innecessària per a resoldre. Cal reiterar els mateixos arguments de la Batllia en aquest punt, compte tingut que la prova demandada consisteix en la ratificació, per diverses persones, d'uns escrits en els que es limiten a dir que els consta que el Sr. J.G.G. té el seu domicili habitual i efectiu a Andorra o que és proveïdor habitual de l'empresa.

Davant de l'abundant material probatori que consta a les actuacions no es considera necessària la pràctica de les ratificacions d'uns documents dels que, per altra banda, no se'n dubta, i més quan la prova es limita a demanar la ratificació i la indicació de les raons per les quals es coneixen les dades que conté, sense ampliació del contingut d'allò que consta escrit.

Cinquè.- Entrant ja en l'anàlisi de la sentència recorreguda, i contrastant els seus arguments amb la prova que obra a les actuacions, de les enquestes de policia de 30 d'octubre de 1998 i de 6 d'agost de 1999 se'n desprèn clarament que, segons manifesten els veïns de l'immoble, el Sr. J.G.G. no viu habitualment al Principat i fins i tot n'hi ha que indiquen que viu a Barcelona, i pel que fa a la seva activitat, no consta cap prova que demostrï efectivament que desenvolupa al Principat un treball efectiu que l'obligui a residir-hi de manera habitual. Així es constata, de manera clara i a partir d'una activitat molt exhaustiva d'obtenció d'informació, en els informes esmentats i especialment en els dels Servei d'immigració, de 20 d'octubre de 1999 i de 27 de juliol de 2000.

La prova presentada pel demandant contra els extensos informes que consten a l'expedient es redueix a provar el consum per serveis fixos de l'immoble, despeses diverses fetes al Principat, cotitzacions al sistema de seguretat social i extractes bancaris, però el cert és que proves d'aquesta naturalesa, sense d'altres més significatives, no són útils per a rebatre allò que constaten els informes citats.

Per tot el que s'ha exposat, s'imposa la confirmació de la sentència i la desestimació del recurs d'apel·lació.

Sisè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial imposició de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. J.G.G. contra la sentència núm. 2001-24, de 9 d'abril de 2001, dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.